
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 114, april 2014

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het *“woord van de gerechtigheid”* staat in contrast tot *“de eerste beginselen van de uitspraken van God”* (Hebr. 5:12). Het *“woord van de gerechtigheid”* duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de *“vaste spijs”* (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om *“het einddoel van het geloof”* (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>
Facebook: <https://www.facebook.com/roel.velema.5>

Daniël de Profeet

Deel 4

De Tweede Droom: De Boom van Nebukadnezar (Daniël 4)

“... waarvan gesproken is door Daniël, de profeet ...” (Matt. 24:15).

In Daniël 1 zien we het type mens, het soort gelovige, dat God altijd nodig heeft en gebruikt. In het volgende hoofdstuk, Daniël 2, zien we het beeld van Nebukadnezar, als een algemene weergave van alle rijken die Babylon omvat. In Daniël 3 zien we de start van dit alles. Daniël 4 gaat over de persoon en het karakter van de koning van Babylon, zijn trots die zó kenmerkend zal zijn voor alle andere koningen die in het Babylonische rijk zullen volgen. De trots van Nebukadnezar is een echo vanaf dat Babel, de hoofdstad van Babylon, in de Bijbel wordt genoemd (Gen. 10).

In een bepaald opzicht is Daniël 4 uniek in de Bijbel, want in dit hoofdstuk is Nebukadnezar zelf aan het woord en is het geschreven in de ik-vorm. Niet dat Nebukadnezar zelf een bijdrage heeft geleverd aan de Heilige Schrift, maar Daniël laat Nebukadnezar zelf aan het woord en daarmee laat hij het karakter zien dat hoogmoed het kenmerk is van Babylon. Hoogmoed heeft zijn oorsprong in de duivel en is de zelfoverschatting van de mens dat hij enige bron of identiteit buiten God heeft. Hoogmoed vond haar oorsprong in de hemel en vond haar weg op aarde door de zondeval. *“Hoogmoed komt voor de val”* is een passende titel voor Daniël 4. In Daniël 4 is er nog een waarschuwend oordeel, maar in Daniël 5 is het oordeel definitief. Hoogmoed zal zijn climax vinden in de Antichrist wanneer hij zich als een god zal verheffen in de tempel om zich te laten aanbidden: *“de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij een god is”* (2 Thess. 2:4).

De grootheid van Babel en het Babylonische rijk

“Ik, Nebukadnezar, bevond mij rustig in mijn huis en in goede welstand in mijn paleis” (Dan. 4:4).

Babylon was niet alleen het rijk van Nebukadnezar, maar Babylon was ook de naam van de hoofdstad van het rijk. De hoofdstad van Babylon wordt in de Bijbel Babel genoemd. De naam is verwant met een Hebreeuws werkwoord dat ‘verwarren’ betekent. Ons Nederlands woord ‘babbelen’ is ervan afgeleid. De stad Babel bevond zich 80 kilometer ten zuiden van het huidige Bagdad.

Alleen bij Babel aan de Eufraat waren bronnen van pek en teer. Ze zijn er nog steeds en waren toen net zo belangrijk als vandaag de olie. Alles was groots aan de stad. Om een indruk te krijgen van het grootse Babylon van Nebukadnezar kun je het beste het wereldberoemde Pergamon Museum in Berlijn bezoeken. Daar bevindt zich één van de meest spectaculaire museumstukken uit het oude Mesopotamië: de Ishtar-poort.

De poort was gewijd aan een godin, genaamd Ishtar, een van de Assyrische godinnen uit het antieke gebied Mesopotamië, en gebouwd in opdracht van koning Nebukadnezar. De poort is versierd met blauwe tegels met daarop mythologische beesten onder andere draken en stieren. De koning stond bekend om zijn ontzagwekkende bouwprojecten zoals de herstelde tempel van Marduk en de

Hangende Tuinen van Babylon die één van de zeven wereldwonderen waren. De beroemde hangende tuinen bestonden eigenlijk uit terrassen en balkons, volgestort met aarde. Ze werden rond het jaar 600 voor Christus aangelegd, 13 jaar voor de wegvoering van het tienstammenrijk naar Babel.

In de tijd van Saddam Hoessein konden de Irakezen een bezoek brengen aan de resten van de historische stad Babylon/Babel. Eindelijk was dit stukje rijke geschiedenis onderdeel van de toekomst van Irak worden. Babel was ook de plek waar Alexander de Grote stierf en waar Amerikaanse en Poolse soldaten na de invasie van Irak in 2003 een deel van hun legerkamp installeerden. Onder Saddam Hoessein moest Babylon vooral de grootsheid van de Iraakse dictator verbeelden. Zo liet Hoessein er in 1980 een grandioos paleis neerzetten waar de Irakezen konden overnachten. De ‘heropening’ van Babylon was een idee van de federale overheid om het nationalisme onder de Irakezen aan te wakkeren en de ruïnes van Babylon te maken tot een toeristische attractie. Dit en de huidige spanningsvolle situatie in Irak en Syrië laten zien dat het wereldtoneel zich meer en meer verplaatst naar het gebied waar de Antichrist zal opkomen. Het is in dit gebied dat de boom van Babylon voorgoed zal worden omgehouden en het koninkrijk van Christus zich zal vestigen in deze wereld.

“De boom dat zijt gij, o koning”

“Eens begaven de bomen zich op weg om een koning over zich te zalven en zij zeiden tot de olijfboom: wees toch koning over ons! Maar de olijfboom zei tot hen: zou ik de vettigheid prijsgeven, welke God en mensen in mij eren, om te gaan zweven boven de bomen? Toen zeiden de bomen tot de vijgenboom: welaan, wees gij koning over ons! Maar de vijgenboom zei tot hen: zou ik mijn zoetigheid prijsgeven en mijn goede vruchten, om te gaan zweven boven de bomen? Toen zeiden de bomen tot de wijnstok: welaan, wees gij koning over ons! Maar de wijnstok zei tot hen: zou ik mijn most prijsgeven, die God en mensen vrolijk maakt, om te gaan zweven boven de bomen? Toen zeiden al de bomen tot de doornstruik: welaan, wees gij koning over ons! En de doornstruik zei tot de bomen; indien gij mij werkelijk tot koning over u wilt zalven, komt dan en schuilt in mijn schaduw; maar zo niet, dan zal er vuur uitgaan van de doornstruik en de ceders van de Libanon verslinden” (Richt. 9:8-15).

Niet alleen in het Nieuwe Testament komen we gelijkenissen tegen, maar ook in het Oude Testament, zoals in Numeri 23 en 24, Richteren 9, Jesaja 5, Ezechiël 15; 19:10-1; 16.

De gelijkenis in Richteren 9:8-15, de gelijkenis van de bomen, laten zien dat bomen een verband laten zien met koningschap.

De geschiedenis was als volgt. Gideon was gestorven en zijn onwettige zoon Abimelech had de mannen van Sichem overtuigd om alle zeventig wettige zonen van zijn vader te vermoorden, behalve één, Jotham. Jotham was ontsnapt en sprak deze gelijkenis uit voor de mannen van Sichem (vgl. Richt. 9:7-20).

Uit deze gelijkenis kunnen we het volgende leren:

- 1) Bomen kunnen verwijzen naar feitelijke personen.
- 2) De kenmerken van de bomen kunnen kenmerken van die feitelijke personen zijn.
- 3) Een gelijkenis kan verwijzen naar profetie.

In Daniël 4:20-22 zien we de zelfde vergelijking, dezelfde gelijkenis waar het om Nebukadnezar gaat:

“De boom die gij gezien hebt ... dat zijt hij gij, o koning en wiens heerschappij zich uitstrekt tot aan het einde der aarde” (Dan. 4:20-22).

Het neerhakken van de boom betekent dat het koningschap van Nebukadnezar wordt afgenomen, maar niet voorgoed, want er is nog een stomp over.

Onze Heer zei: *“Reeds ligt de bijl aan de wortel der bomen: iedere boom dan, die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouden en in het vuur geworpen” (Matt. 3:10).*

Dit betekent dat de heerschappij van de duivel en het koningschap over ons leven omgehouden moet worden en Christus als Heer en Koning in ons leven zijn intrede moet doen als de nieuwe mens. Alleen zo'n nieuwe boom kan vrucht dragen die aan bekering beantwoordt.

Toen de Heer sprak over de gelijkenis van de vijgenboom en al de bomen (Luc. 21:29), bedoelde Hij dan ook Israël als natie en de omringende naties met hun heerschappij.

De boom met vogels in zijn takken

“Die boom was groot en sterk, zijn hoogte reikte tot aan de hemel, en hij was te zien tot aan het einde der gehele aarde; zijn loof was schoon en zijn vrucht zo overvloedig, dat hij voedsel bood voor allen; onder hem zocht het gedierte van het veld schaduw en in zijn takken nestelde het gevogelte des hemels, en al wat leeft werd door hem gevoed” (Dan. 4:11,12).

“Nog een gelijkenis hield Hij hun voor en Hij zei: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mosterdzaadje, dat iemand nam en in zijn akker zaaide. Het is wel het kleinste van alle zaden, maar als het volgroeid is, is het groter dan de tuingewassen en het wordt een boom, zodat de vogelen van de hemel in zijn takken kunnen nestelen” (Matt. 13:31,32).

Daniël 4 is een belangrijk hoofdstuk om de betekenis te zien van de gelijkenis van het mosterdzaadje dat de Heer uitsprak. Deze gelijkenis schetst een negatief beeld door de vogels die zich in de takken van de boom nestelen. In de gelijkenis van de zaaier wordt in negatieve zin gesproken van vogels: *“En bij het zaaïen viel een deel langs de weg en de vogels kwamen en aten het op”* (Matt. 13:4). Deze negatieve zin wordt versterkt door de abnormale groei van de boom. De abnormale groei van het mosterdzaad tot een boom heeft in de afgelopen tweeduizend jaar ertoe geleid dat het leven in Christus zich heeft ontwikkeld tot een christendom dat onvruchtbaar is geworden en geen weet heeft van de juiste betekenis van het woord van het koninkrijk. Het leven in Christus is geworden tot een christendom dat als een “boom” wordt omschreven. In de Bijbel is een boom een symbool van “nationale macht”. In Richteren 9:8-15, de eerste gelijkenis in de Bijbel, zien we volkeren als bomen, die een koning over zichzelf uitroepen. In Daniël 4:10-12,20-22 stelt een boom het koninkrijk Babylon voor. Ook Israël wordt als een vijgenboom voorgesteld, omgeven door andere volkeren, voorgesteld als *“alle bomen”* (Matt. 21:18,19; 24:32; Luc. 21:29). Zo is ook het christendom geworden tot een wereldse en godsdienstige macht, waardoor zij haar geestelijke kracht heeft verloren.

Wat is de reden dat het christelijke geloof de kracht van haar zoutend zout heeft verloren? Het antwoord vinden we Galaten 1:6-7: *“Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien.”*

Hoewel Babylon en de gemeente van Jezus Christus niets met elkaar hebben te maken, zien we wel dat de geest van Babylon - de verwarring en de hoogmoed van Babylon – die de geest is van de gevallen mens, ook het christendom als godsdienst is binnengeslopen. Dit heeft geleid tot een *“ander evangelie”* waarvan Paulus spreekt. Paulus’ brief aan de Galaten markeerde een grote crisis in het jonge christendom, want de verbinding met de wet van Mozes ondermijnde de essentie van het evangelie. De Galaten hadden hun vrijheid in Christus ingeruild voor het slavenjuk van godsdienstige naleving (4:10), besnijdenis (5:2; 6:12) en het naleven van de geboden van het Oude Verbond (3:2; 4:21).

Hiermee werd het christelijke geloof een uitdrukking van het Jodendom en werd Christus ingebed in een aards systeem van regels en geboden. Paulus had echter door openbaring gezien dat het Jodendom slechts een schaduw was van de Christus die komen zou. De offers, het altaar, de feesten, ja heel het geestelijke systeem onder het Oude Verbond, was in Hem. Daarom houdt een christen geen sabbat, want Christus Zelf is onze rust, onze sabbat (Col. 2:16,17). De vraag of wij bewust of onbewust een ander evangelie volgen, hangt daarom af of wij de rust van God zijn ingegaan voor wat onze wandel betreft na ons eeuwig behoud.

Een “ander evangelie” is een boodschap waarin de wet en genade worden vermengd. Het is het evangelie dat zegt dat we dichter naar Jezus moeten toegroeien, meer op Hem moeten gaan lijken, moeten “werken” om betere christenen te worden. Het is het evangelie waarin we met Gods hulp de inwendige verandering (2 Cor. 5:17) tot uiting willen brengen door ons als christenen te gedragen.

Het “werkelijke evangelie” is dat er geen dualisme bestaat tussen de gelovige en Zijn Heer. Bij onze wedergeboorte hecht, vergroeit, of hoe je het ook noemen wilt, Gods Geest zich met onze geest en worden we een nieuw mens. 1 Corinthiërs 6:17 zegt dan dat bij die hechting we één geest worden. Het Griekse werkwoord voor ‘hechten’ in dat vers is afkomstig van het Griekse woord ‘colla’ dat ‘lijm’ betekent. Zoals twee blaadjes papier aan elkaar worden gehecht en niet meer kunnen worden gescheiden. Het is een ‘organische’ hechting zoals de rank gehecht is aan wijnstok. In de NBG staat in 1 Corinthiërs 6:17: “*één geest (met Hem)*”. “Met Hem” staat niet in de Griekse tekst en daarom worden wij bij de wedergeboorte “één geest”.

Onze diepste identiteit, onze werkelijke IK is in onze geest, want met Christus ben IK gekruisigd in de geest. Heb ik dan geen ik meer? Ja, want Galaten 2:20 zegt “... *en toch leef ik ...*” Christus is nu mijn ik geworden en mijn ik is nu Christus. In deze eenheid zijn beiden als één aanwezig. Het is niet zo dat Christus alleen in mijn geest is en ik niet meer. Christus vult niet als een aparte entiteit mijn geest. Christus vervangt ons niet in die zin dat wij er niet meer bij zijn betrokken. Wij zijn één geest (1 Cor. 6:17) en zowel Christus als ik zijn een vitaal deel van die eenheid. Dat betekent niet dat wij ooit Christus worden. God deed ons opstaan uit de dood, als “eenheid” of “vereniging” met Christus. Wij BEIDEN zijn ÉÉN geest. Zowel Christus als wij staan op de voorgrond en Christus leeft in ons, ALS ons.

“Twee ALS één” is de sleutel tot het christelijke leven. Niet Christus in mij of Christus door mij of Christus in plaats van mij of Christus als aparte entiteit in mij, maar Christus ALS mij. Ik ben nog steeds dezelfde persoon, in hetzelfde lichaam en met dezelfde psychische kenmerken. Door de wedergeboorte ontvingen wij een nieuwe geest, de nieuwe mens, en verdween de oude geest, de oude mens, in het graf (niet positioneel, maar in werkelijkheid). Ik heb dan nieuw leven in mij en DAT is Christus. Nu is Hij alles geworden wie ik moet zijn. Hij is mij. We zijn te onderscheiden, maar niet te scheiden.

Alles van de Wijnstok is van de rank. 1 Corinthiërs 1:30 zegt dat Christus onze heiliging is geworden. Dit is het werkelijke evangelie. Het is het evangelie waarin wij rusten terwijl Hij werkt (Hebr. 4:11).

“Houwt de boom om en vernietigt hem” (Dan. 4:23)

De hoogmoed, de zelfverheffing, van Nebukadnezar staat centraal in Daniël 4.

Hoe gaat de Bijbel om met trots, met hoogmoed? De eerste zonde was hoogmoed. Hoogmoed centreert het leven op zichzelf en zichzelf als bron. Daarom is zonde onafhankelijkheid en zelfgerichtheid. Onze Heer was het tegengestelde voorbeeld. Hij was nederig, dat wil zeggen, Hij zocht de bron van Zijn leven niet in Zichzelf, maar in Zijn Vader. Zonde is altijd ongelooft, want zonde vertrouwt op zichzelf, niet op God. De zonde begon in Satan en breidde zich uit naar een grote menigte van engelen. Tenslotte kwam de zonde in deze wereld, omdat Adam en Eva zich openstelden voor een leven in schijnbare onafhankelijkheid van God. Het gevolg was dat zij die dag geestelijk stierven, waarvoor God hen al had gewaarschuwd: *“want de dag, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven”* (Gen. 2:17). Deze dood was geen lichamelijke dood, want Adam en Eva leefden lichamen nog lang na hun daad van ongehoorzaamheid. Deze dood was een geestelijke dood, een dood in hun geest, waardoor zij de verbinding met God verloren. De aard van Gods tegenstander is hoogmoed, de houding om alles in jezelf te bezitten en je identiteit in jezelf te zoeken. Zelfverwezenlijking is daarom het kenmerk zoals wij van nature zijn. Er bestaat daarom geen mogelijkheid om een persoon te worden die de natuur van Christus zal weerspiegelen, zonder dat we eerst uit het kamp van de duivel worden losgerukt: *“Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen, en allen zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren”* (Hebr. 2:14-15). Dit is de situatie zoals wij van nature zijn: geestelijke dood, slaven van de zonde, in de macht van de duivel, met een hart dat arglistig is (Jer. 17:9), een hart waaruit ook voortkomen: boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoererie, diefstal, leugenachtige getuigenissen en godslasteringen (Matt. 15:19).

De oplossing voor het probleem van de zonde, dus ook van hoogmoed, moet daarom radicaal zijn. De boom van hoogmoed moet omgehouden worden en vernietigd worden. Het Nieuwe Testament zegt het met de volgende woorden:

“Reeds ligt de bijl aan de wortel der bomen: iedere boom dan, die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouden en in het vuur geworpen” (Matt. 3:10).

Gods eerste stap in ons verlossing is dat hij de bijl legt aan de wortel van onze identiteit die ons gevangen hield in het kamp van de duivel. God kruisigt in Christus onze oude mens, onze oude geest, de bron waaruit alle hoogmoed voortkomt:

“Ik zal rein water over u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw afgoden zal Ik u reinigen; een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven” (Ezech. 36:25,26).

“De hemel heeft de heerschappij” (Dan. 4:26)

De Bijbel is één groot getuigenis dat de hemel de heerschappij heeft over de aarde. Dit maakt God nog eens duidelijk aan Nebukadnezar, nadat God zijn koningschap afnam en zei: “... *uw koningschap zal bestendig zijn van het ogenblik af, dat gij erkent, dat de hemel de heerschappij heeft*” (Dan. 4:26). De hemel heeft de heerschappij en dat zal altijd zo blijven.

Heel de menselijke geschiedenis is een voortdurende tendens om het aardse te omarmen en te denken dat het aardse het aardse kan bepalen. De realiteit is echter dat het aardse noch het aardse noch het hemelse bepaalt, maar dat het hemelse het aardse bepaalt.

Het aardse kan niet worden begrepen zonder het hemelse en beiden zijn nodig zijn om een goed beeld te krijgen van de zin van ons leven en de ontwikkelingen in deze wereld. De wereld denkt dat zij de oorsprong van de mens kan afleiden uit het aardse, maar Gods woord zegt:

“Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare” (Hebr. 11:3).

De wetenschap kan zich alleen richten op het waarneembare om het ontstaan van de wereld te verklaren, maar is daarin beperkt omdat het geen werking heeft in het niet waarneembare waarin God opereert. God heeft echter de natuurlijke mens wel het onderscheid gegeven dat God bestaat: *“daarom dat hetgeen van God gekend kan worden in hen openbaar is, want God heeft het hun geopenbaard. Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben”* (Rom. 1:19,20).

In de Britse krant *The Independent* werd de wetenschapper en atheïst Richard Dawkins gevraagd: ‘Als je zou sterven en toch bij de hemelpoort zou komen, hoe zou je dan tegenover God je levenslange atheïsme verantwoorden? Zijn antwoord: ‘Ik zou met Bertrand Russel zeggen: Niet genoeg bewijs, God! Niet genoeg bewijs!’

Niet genoeg bewijs? Gods woord zegt dat we geen verontschuldiging hebben. Daarom ligt de problematiek ergens anders, namelijk in het morele vlak. Diep in het hart is er een overweging om niet met God te willen leven en zoeken mensen naar veel bedenksels (Pred. 7:29), die zij niet uitspreken. Er komt echter een dag dat God alles *“aan het licht zal brengen en de raadslagen der harten openbaar maken. En dan zal aan elk zijn lof geworden van God”* (1 Cor. 4:5).

De hemel en de aarde hebben beiden hun heerschappij, maar de hemel heeft de heerschappij over de aarde. Dit zien we overduidelijk in het leven van Job waar de gebeurtenissen in de hemel de gang van Job bepaalde. Het was pas nadat God vanuit de hemelse heerschappij een keer bracht in het lot van Job dat Job in de rust terugkeerde.

Een ander persoon die met het hemelse en aardse werd geconfronteerd was Abram. In Genesis 14:18-20 ontmoet Hij Melchizedek die hem zegent en zegt: *“Gezegend zij Abraham door God, de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde”* (Gen. 14:19). Deze zegening volgde op Gods belofte in het vorige hoofdstuk: *“En Ik zal uw nageslacht [‘zaad’] maken als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou kunnen tellen, ook uw nageslacht te tellen zou zijn”* (Gen. 13:16). Hier wordt Abrams lijfelijke nakomelingen vergeleken met *“het stof van de aarde”*.

Dan, in Genesis 15, sluit God met Abram een verbond over het land en zegt: “*Aan uw nakomelingen [zaad] zal Ik dit land geven*” (Gen. 15:18).

Paulus ziet deze beloften voor het ‘zaad’ in een groter verband. Abram had een groot nageslacht: Ismaël, Izaäk, zijn zonen van Ketura en de zonen van zijn bijvrouwen (Gen. 25). Was de belofte in Genesis 15 al dit nageslacht? Nee, zegt Paulus, het is aan één persoon gericht en dat is Christus die voor Abram was, maar de wereld zou zegenen door Zijn dood en nageslacht: “... *Jesus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham*” (Matt. 1:1). Het is het nageslacht van Christus, zij die uit het geloof zijn, zowel uit de Joden als uit de heidenen, die door dit verbond gezegend zullen worden. Het verbond met Abram bevat hemelse en aardse beloften, want God richtte zich niet alleen tot het stof van de aarde, het zand van de oever van de zee, maar ook tot de sterren aan de hemel:

“Ik zweer bij Mijzelf, luidt het woord des Heren: omdat gij dit gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, Mij niet onthouden hebt, zal Ik u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee, en uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen. En met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat gij naar mijn stem gehoord hebt” (Gen. 22:16-18).

Historisch gezien was Izaäk de erfgenaam, maar in Gods diepere raadslagen was Izaäk een type van Christus. In de bereidheid van Izaäk om zich aan de dood te onderwerpen, zien wij de zachtmoedigheid van Christus onze Offerande.

Abram is de Vader van alle gelovigen van gelovigen die besneden zijn naar het vlees en die besneden zijn naar het hart. Al deze gelovigen hebben deel als “eerstgeboren zonen van God” deel gekregen aan hemelse en aardse beloften. Deze beloften hebben te maken met de erfenis uit Psalm 2:8 die zal bestaan uit volken tot bezit, tot het einde der aarde. Dit zal een dubbel deel zijn, want het omvat een heerschappij vanuit de hemel over de aarde. Dit is het patroon dat God in het Oude Testament heeft neergelegd en dat patroon moet dan ook onveranderlijk in het Nieuwe Testament van kracht blijven.

De Bijbel noemt in het bijzonder drie zonen: *Christus, Israël en de Gemeente*. Al deze drie zonen worden eerstgeboren zonen genoemd:

1. Ex. 4:22,23: “Israël is mijn eerstgeboren zoon”.
2. Col. 1:15,18: “Christus is de eerstgeborene uit de doden en de eerstgeborene der ganse schepping”.
3. Hebr. 12:23: De Gemeente ook beschreven als eerstgeborene: “een plechtige vergadering van eerstgeborenen.”

Al deze drie zonen zijn zaad van Abraham (Gal. 3:15,16,29) en het dubbel deel omvat de heerschappij van het hemelse deel over het aardse deel van het komende koninkrijk. Israël heeft haar hemels erfdeel verspeeld (Matt. 21:43) en heeft alleen haar aards erfdeel over, dat straks in alle heerlijkheid zal worden tentoongespreid. Maar voor de christen geldt precies hetzelfde: zijn dubbel deel is voorwaardelijk. Dat moet ook, want in het Oude Testament waren de rechten van de eerstgeborene ook voorwaardelijk.

Daarom zegt het Nieuwe Testament ook: “*dit is hun overkomen tot een voorbeeld voor ons...Daarom, wie meent te staan ziet tot dat hij niet valle*” (1 Cor. 10:11,12).

Zoonschap is gekoppeld aan erfenis, aan een heerschappij die in de toekomst alleen kan worden verwezenlijkt wanneer we Zijn werken tot het einde toe zullen bewaren (Openb. 2:26). Het bewaren van deze werken is niets anders dan het werk dat Christus door en als ons kan toen wanneer wij in eenheid leven met Hem (vgl. 1 Cor. 6:17; Gal. 2:20).

Zoonschap is in het Nieuwe Testament verbonden met de extra rechten van de eerstgeboren zoon, niet met de enkelvoudige rechten van de eerstgeborene of niet-eerstgeborene. Omdat de eerstgeborene het eerstgeboorterecht kan verliezen (denk aan Ruben), geldt, dat niet alle christenen dit recht uiteindelijk zullen verwezenlijken, omdat zij niet aan de voorwaarde van Openbaring 2:26 hebben voldaan. Alle beloften in Openbaring 2 en 3 hebben betrekking op de medeheerschappij in het komende duizendjarig rijk, het millennium. Deze medeheerschappij, onze hemelse toekomstige erfenis, is afhankelijk hoe wij in dit leven wandelen in de Geest. Hoe en waar wandelen wij? Blijven wij dicht bij de Schelfzee, dwalen wij door de woestijn, of zijn wij inwoners van het beloofde land. Om de heerlijkheid van het toekomstige beloofde land, het millennium, te beërven, is het nodig om in de leven te weten dat Christus ons Beloofde Land is en ons leven. We moeten eerst het Beloofde Land innerlijk kennen voordat we straks deel krijgen aan de uitwendige manifestatie ervan. De innerlijke realiteit moet voorafgaan aan de uiterlijke verschijning. Veel christenen kennen dit woord van het koninkrijk, dat wil zeggen de waarheid om vrucht te dragen voor het koninkrijk, niet. Ze “*slaan er geen acht op*” (Matt. 13:19; 22:5). In Matthéüs 22:5 wordt een Grieks werkwoord gebruikt (Gr. *ameleoo*), dat we ook tegenkomen in Hebr. 2:3 (“geen ernst maken”). Dit laatste vers zegt, dat we niet zullen ontkomen als we onze toekomstige erfenis verwaarlozen. Dat is ook de reden dat christenen zondags moeten samenkomen, om “*elkaar aan te sporen en dat des te meer, naarmate gij de dag ziet naderen*” (Hebr. 10:25). Maar in welke gemeente komt men samen om elkaar aan te sporen om zich uit te strekken naar *het einddoel van het geloof*?

“Ik verheerlijkte de eeuwig Levende” (Dan. 4:34)

“Nu prijs ik, Nebukadnezar, en verhoog, en verheerlijk de Koning van de hemel, omdat al Zijn werken waarheid, en Zijn paden gericht zijn ...” (Dan. 4:34).

Wat een geweldige uitspraak wanneer dit de conclusie is van al Gods handelen met ons. Misschien zien we op ons leven tot nu toe terug op veel strijd, veel beperking, veel lijden en lijkt het gras groener bij anderen. Maar alles wat God in ons leven doet zijn werken van waarheid, waarin Hij ons tot de volheid in Christus wil brengen. Anderen mogen geweldige gaven hebben en grote sociale, maatschappelijke en professionele voorrechten hebben, maar wanneer God ons heeft uitverkoren om in onze zwakheid en beperking Hem te leren kennen als ons Leven en als ons ALLES. Dan hebben wij werkelijk het einddoel van ons geloof bereikt en de genade van God in waarheid leren kennen (Col. 1:6).

Studievragen

1. Wat kun je vertellen over Babel, de hoofdstad van Babylon?
2. Welke betekenis hebben bomen in de Bijbel?
3. Wat versta je onder een “ander evangelie”?
4. Wat bedoelde de Heer dat de bijl al aan de wortel van de bomen ligt?
5. Wat betekent het dat het verbond met Abram hemelse en aardse belofte bevat?
6. Wat was er zo bijzonder aan een eerstgeboren zoon?
7. Hoe kijk jij terug op de genade van God in jouw leven?